

POLLÁGH PÉTER
A nyolcadik vezér

*Üveg van nálam, hét decis és karcsú,
és az üvegből valaki Adyék elsodort
nyelvén még kibeszél: 100 éve úszunk,
fulladunk, pancsolunk és habzunk
kisebbségben, saját hínáros medencénkben,
nincs a nevünkön már semmi, minden
tishti sapka, rangjelzés, váll-lap, uszony
és ékezet letépve; egy a sorsunk:
ez a faj, megyünk a semmiségbe.*

*Üveg van nálam, hét decis és karcsú.
Minden vezérnek jut egy deci, erre gondolok
(míg lassan eliszom a sárkányzöld üveget),
meg a nyolcadik vezérre, aki lemaradt,
mert inkább játszott. Tárgyakat gyártott.
Nímandokat. Ambíció nélküli kispofákat.
Kedves kékeket, örölt kókuszbombákat,
gyászfekete tejtáblát, mackóforma szőanyagát,
tejbe-gyerekeket, ennyivaló keksz-asztalokat.
Ez a nyolcadik minket itt felejtett.
Nem jött el, pedig vártuk, de a halottaimért
eljön majd, elviszi őket a legkisebb országba.*

*Tatabánya-alsó, Almásfüzitő-felső,
Somorja, Komárom vagy Pozsony,
én nem tudom már, hol, de várom,
elviszi mindkét nagyapát is lábon,
az elcsatolt apait, a besúgott anyait
is egy polcra ülteti, ki a napmarta,
napáztatta kirakatba: trafikok sírós illata.
Mezítlábás cigarettájukból jön sok felhő,
árnyékot ad nekik a nap melegében.
Ide nem jut be a hatalom semelyik keze,
pedig nem is verték vasba a kirakatot,
s nem rács az, ami talán annak látszik,
csak idézőjelbe tettem minden ablakot.*

Csak 55–60 éves

*Szép arcú. Ködfoltos a szeme, haja.
Amire emlékszem, csak 55–60 éves,
mégis annyira papa, ilyen nincs már
nagyon, mindenki fiatalos akar lenni.*

*Rozslángot hozzál, mondja,
míg ütögeti a koporsószöveget,
s ad egy Kossuth-ötöst, ezüstös,
mint a foga, a haja, a hamuja.*

*De nem akarok menni, mert mi lesz,
ha elkések, és gyászhuszárok várnak
az ajtóban?
Gyászhuszárok vagy koporsótisztek.
A nyolcvanas évek előszobájában
én annyi mindent nem tudok még.
Hány lakásban kell lejárnom a lábam,
hogyan az utolsó előszobába elérjek?
Ott is tiszta, fekete-fehér kő lesz?*

*Indulj, kis medve, így, ahogy vagy,
tavaszi, vad bundában, mondja,
s lezserül meghajol, két karjával
útnak indít, mint egy éghajót.*

*Ne hajolj meg, maradj rendíthetetlen ólompapa.
Beleküldenél a viharba, grószpapa? Hol az orcad,
az óceán(od)? – Álmomban így kérdezek,
a nagy könyvben mászkálok, bolyongok,
és nagyapa van a sorok között.
Hangszórók szólnak furcsán mélyről, magasból:
meghalt a papád, egy gomb már a gyufásdobozban,
abban a Volán Tefu-sban, vagy a mackód bundáján.*

*Almásfüzitői papa, elvitték, magas polcra ül majd,
fogva tart sok foltja, köde. Ne félj, ha furcsán hív.
Szomorúfűz nő a timföldgyár udvarán.
Meghalt a papa, mert besúgták.*

*Felülök katonakemény ágyon, ködfoltos a hangom:
Nem én firkáltam a falra,
motyogom, mégis szeretném, ha letörné a kezem.*